

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975276104544/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

opsende sine levende Døde, dem der sank i det med Vilje, der gav sig over til dets Vejløshed som en af dets Bølger?

Jomfru Benedicte biede jo kun for sin egen lille Sag, men Fru Boline for hele Øens —: at Solen, den uædelige, fra sin Vandring over fjærne, bede Øer skulde neje sig for denne Øs Fod og bede om at slukke sin Flamme i dens isnende Skød. Hun var Øens Længsel og Hævn. —

Men hin Aften vi havde bragt vor skyldige Hyldest til Fru d'Orchimont, der, med den sjælsvøbte Ryg til os, ej en Gang syntes at anc. vi sad hos hende, optaget som hun var af et Par sorte Prikker lige i Horizontens Rand, gik vi gennem alle Husets genlydende Sale, også den, hvor Længslen efter Solen en Gang var sprunget op af hendes Hjærte, over i Jomfru Benedicte Cominchens Stue.

Her var koldt og nøgent, med fattige Fyrremøbler og en rusten Jærnseng. Hendes skræmte, sorte Øjne mødte os, uden Krav på Gave og Hyldest. Men da Jacobus Uz og jeg trykkede hendes tynde, iskolde Hånd til vor Mund, og hendes magre, gråpyskede Nakke og krumme Knokkelryg under den grønslidte Kjole vendte mod os, mens det gustne Lømmetørklæde, knuget mod det sunkne Bryst, viftede i Rudens Træk, og kun den lille „Uro“ under Loftet snuste, som Tidens endeløse Væv — vidste vi bægge, hvor uendeligt længer denne Kvinde havde siddet end hun i den anden Gavl.

I Vindueskarmen stod Lampens sprukne Kuppel, grå af Klittens Sand som en Hovedskal. Om lidt skulde den tændes at lyse langt ud over Havet i Natten, at den kunde vejlede Sønnen til Moderen, uår selv hendes Øjne ikke mere kunde våge. Den brændte dér i Karmen, som hendes Hjærte, hver Nat.

Den var kendt af Øens Folk. Når de på det natlige Fiske løftede Blikket, der var sunket som Dybets Dræt, kaldte dens lille Gnist, som Hjemmet, det usynlige dér i Natten. Og de smilte, atter erindrende, mod Jorden.

Og den var kendt af Søfarende, selv fra fjærne Have, der med lange Års Mellemrum sejlede forbi derude og bestandig så den brænde. Man vidste at fortælle om en utro Søn, en glemsom Søn, en af Havets levende

Døde, der havde givet sig dets Bedøvelse i Vold, og som en Nat under de umærkeligt, de uimodståeligt bærende Sejl mødte dens Lys, utrætteligt vågende i Mørket, og erindrede det fra År tilbage og med Et så et Vindue, en Lampe, et Ansigt i en fjern By, under Bjerge . . .

Og man hviskede, at Buketten, som stod dér hos Jomfru Benedicte, den eneste, visnet hen til en Bunke gulligt Støv, men stedse urørt, var sendt hende fra en Moder som en fjern Tak — —

Nu rejste Jomfru Comminchen sig og løftede Kuplen, og vi listede stille ud.

Men hos Fru Boline sad Vinduet mørkt, slukt som hendes Hjærte. —

Men først da bage de Ansigter forsvandt, hver bag sin Rude — og det var med kun en Månedes Mellemrum — og Kirkeklokken kaldte som med deres Stemmer for sidste Gang ud over det aldrig tilbagegivende Hav — først da var det, som vendte mine egne Øjne tilbage fra Horizonten, som glemte jeg mine Drømme om Sølandet, Sorgen over alt det af mit Bedste, jeg havde sendt ud bag Havet, og som aldrig kom igen. Jeg blev først ret hjemme på Øen, da med hine Øjne Længslens brast. Og jeg tror, som jeg alle de andre. —

— Nej, ikke alle de andre — ikke Menneskene nede i den gamle Røverborg under Uz'ernes Hus og de sorte Brinker, Tolderen og hans Hustru og Børn.

På mine ensomme Ture ud langs Stranden mødte jeg bestandig Toldforvalter Lennard Vendelin.

Jeg så ham, som hin første Aften jeg steg i Land, komme langt borte på Stranden, i stift Småløb, med tætknappet Uniformsfrakke, med Tressekasketten ned i Panden og Stokken i Hånden, ens klædt både Vinter og Sommer.

Som han løb dér langs det vældende Hav under de knygende Klitter, det eneste levende så vidt Øjet rakte, og som han streg mig forbi med det øde Blik fra det gustne Ansigt, og atter forsvandt bagude mellem Klitterne og Havet, vakte han i mig, stedse påny, en Panik, så jeg kunde have kastet mig ned i Mørehaven for at slippe at se ham, og dog med Øjnene måtte